

Պանիում — Թիվ յոթ

Դանիել 11-ի բացահայտումը. մարգարեական գծեր՝ 1989 թվականից մինչև Կիրակնօրյա օրերը

Jeff Pippenger
2025-03-15

Մենք աշխատում ենք Դանիել տասնմեկերորդ գլխի բոլոր տողերը միավորելու վրա՝ քառասուներորդ համարի ծածուկ պատմության հետ կապակցությամբ, որը ներկայացնում է 1989 թվականից մինչև Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրերը ընկած ժամանակահատվածը: Մեր կոչումը, որպես մարգարեության ուսանողների, ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանելն է:

Ջանա՛, որ քեզ Աստծուն հավանված ներկայացնես՝ որպես մի մշակ, որ ամաչելու կարիք չունի և ճշմարտության խոսքը ուղիղ բաժանում է: 2 Տիմոթեոս 2:15

Դանիելի տասնմեկերորդ գլուխը կարելի է բաժանել տասը մարգարեական գծերի: Մեկից չորս համարները ներկայացնում են մեկ մարգարեական գիծ: Հինգից ինը համարները ներկայացնում են երկրորդ գիծ: Տասներորդ համարը ներկայացնում է երրորդ գիծ: Տասնմեկերորդ և տասներկուերորդ համարները ներկայացնում են չորրորդ գիծը: Հինգերորդ գիծը տասներեքից տասնհինգ համարներն են: Վեցերորդ գիծը տասնվեցից մինչև քսաներկու համարներն են: Յոթերորդ գիծը քսաներեք և քսանչորս համարներն են: Քսանչորսերորդ համարից մինչև երեսունմեկերորդ համարը ութերորդ գիծն է: Երեսունմեկերորդից մինչև քառասուներորդ համարը իններորդ գիծն է, իսկ տասներորդ և վերջին գիծը քառասունից մինչև քառասունհինգ համարներն են: Այս տասը գծերը պետք է միավորվեն՝ գիծ առ գիծ:

Ո՞ւմ պիտի նա ուսուցանի գիտություն, և ո՞ւմ պիտի հասկացնի վարդապետությունը: Նրանց, որ կաթից կտրուած են և ստիքներից հեռացուած:

Քանզի պատվիրանը պետք է լինի պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա, տող տողի վրա, տող տողի վրա, այստեղ՝ քիչ, և այնտեղ՝ քիչ:

Որովհետև նա կակազող շրթունքներով և այլ լեզվով պիտի խոսի այս ժողովրդին: Նրանց, որոնց ասաց. «Մա է հանգիստը, որով կարող եք հանգիստ տալ հոգնածին, և սա է զովությունը»: Բայց նրանք չցանկացան լսել:

Բայց Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվիրան պատվիրանի վրա, պատվիրան պատվիրանի վրա. կանոն կանոնի վրա, կանոն կանոնի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ. որպեսզի գնան ու ետ ընկնեն, և կոտրվեն, և որոգայթի մեջ ընկնեն, և բռնվեն: Եսայիա 28:9-13:

Տասը մարգարեական գծերից յուրաքանչյուրը, իհարկե, փոխկապակցված է, սակայն յուրաքանչյուր գծի ներսում կարելի է ճանաչել մի որոշակի թեմա: Թեև յուրաքանչյուր գիծ ունի առաջնային թեմա, գծերը կրում են ավելին, քան միայն մեկ վկայություն: Ես

մտադիր եմ նույնականացնել այդ թեմաներից յուրաքանչյուրը տասը գծերում:

Առաջին տող

Եվ ես էլ՝ Դարեհ Մարացու առաջին տարում, կանգնեցի՝ նրան հաստատելու և գորացնելու համար: Եվ այժմ քեզ ցույց կտամ ճշմարտությունը: Ահա, Պարսկաստանում դեռ երեք թագավոր պիտի ելնեն, և չորրորդը նրանց բոլորից շատ ավելի հարուստ պիտի լինի. և իր գորությամբ՝ իր հարստությունների միջոցով, նա բոլորին պիտի գրգռի Հունաստանի թագավորության դեմ: Եվ մի հզոր թագավոր պիտի ելնի, որ մեծ իշխանությամբ պիտի տիրի և իր կամքի համաձայն պիտի գործի: Բայց երբ նա ելնի, նրա թագավորությունը պիտի խորտակվի և պիտի բաժանվի երկնքի չորս հողմերի կողմերը, և ոչ թե նրա սերնդին, ոչ էլ ըստ այն իշխանության, որով նա տիրում էր. որովհետև նրա թագավորությունը պիտի արմատախիլ արվի և տրվի ուրիշների՝ նրանցից բացի: Դանիել 11:1–4:

Դարեհի առաջին տարին նշանավորում է յոթանասուն տարիների ավարտը՝ այդպիսով նշելով մարգարեական վախճանի մի ժամանակ: Երրորդ համարում Ալեքսանդր Մեծը հաստատում է իր համաշխարհային թագավորությունը, իսկ չորրորդ համարում նրա թագավորությունը պետք է արմատախիլ արվեր և բաժանվեր դեպի չորս հողմերը: Դարեհը որպես վախճանի ժամանակ՝ 1989 թվականին, ընդունելը մեզ թույլ է տալիս հաշվել երկրորդ համարում ներկայացված թագավորներին: Երբ Գաբրիելը առաջին համարում ասում է. «Նաև Դարեհի առաջին տարում», նա շարունակում է այն, ինչ հայտնել էր Դանիելին տեսիլքի սկզբում, որը սկսվել էր տասներորդ գլխում:

Պարսկաստանի Կյուրոս թագավորի երրորդ տարում մի բան հայտնվեց Դանիելին, որի անունը կոչվում էր Բելթեշացար. և այդ բանը ճշմարիտ էր, բայց նշանակված ժամանակը երկար էր. և նա հասկացավ այդ բանը ու ըմբռնում ունեցավ տեսիլքի մասին: Դանիել 10:1.

«Վախճանի ժամանակը» ներկայացնող նշանը պարունակում է երկու խորհրդանիշ: Մովսեսի մարգարեական գծի համար «վախճանի ժամանակը» Ահարոնի ծնունդն էր, որին երեք տարի անց հաջորդեց Մովսեսի ծնունդը: Ահարոնն ու Մովսեսը իրենց պատմության մեջ «վախճանի ժամանակի» երկակի խորհրդանիշն են և նախատիպավորում են Հովհաննես Մկրտչի և վեց ամիս անց՝ Հիսուսի ծնունդը: 1798 թվականի «վախճանի ժամանակը» նշանավորվեց Հռոմի պապի գերեվարմամբ, որը հետո մեռավ գերության մեջ՝ 1799 թվականին: «Մար Դարեհոսի առաջին տարվանից» մինչև «Պարսից արքա Կյուրոսի երրորդ տարին»՝ Դարեհոսն ու Կյուրոսը ներկայացնում են 1989 թվականի «վախճանի ժամանակը», որովհետև բոլոր մարգարեները առավելապես խոսում են վերջին օրերի, քան այն օրերի մասին, որոնց մեջ իրենք ապրում էին:

Այս բոլոր բաները նրանց պատահեցին որպես օրինակներ, և գրվեցին մեր խրատության համար, որոնց վրա հասել են աշխարհի վախճանները: Ա Կորնթացիս 10:11:

Դարեհին ու Կյուրոսը 1989 թվականին ներկայացնում են Ռոնալդ Ռեյգանին և Ջորջ Բուշ ավագին: Այդ տարում երկուսն էլ նախագահներ էին: Տասնմեկերորդ գլխի առաջին համարը տեսիլքը դնում է Կյուրոսի երրորդ տարում, ինչը կներկայացներ Ջորջ Բուշ ավագին, որ հետևեց Ռեյգանին, ինչպես Կյուրոսը հետևեց Դարեհին: Երկրորդ համարը նշում է, որ տակավին երեք թագավոր պիտի կանգնեն, և չորրորդը բոլորից շատ ավելի հարուստ է: Տասնմեկերորդ գլխում «վերջի ժամանակի» վերջին փուլը սկսվում է 1989 թվականին և ցույց է տալիս, որ Ջորջ Բուշ ավագից հետո տակավին երեք թագավոր պիտի կանգնեն՝ այսպիսով նույնացնելով այն երեք նախագահներին, որոնք հետևեցին Բուշ ավագին: Այդ երեք թագավորներն էին Բիլ Բլինթոնը, Ջորջ Բուշ կրտսերը, Բարաք Օբաման, ապա՝ ամենահարուստ նախագահ Դոնալդ Թրամփը, որը «իր գործությամբ» և «իր հարստությունների միջոցով պիտի գրգռի բոլորին Հունաստանի թագավորության դեմ»:

Ապա երրորդ համարը ներմուծում է Ալեքսանդր Մեծին և, հետևաբար, նախատիպում է Միավորված Ազգերի Կազմակերպության վերջին առաջնորդին, որը վերջին օրերում միավորվում է պապության հետ, բայց որը, ինչպես պապությունը, գալիս է իր վախճանին: Միավորված Ազգերի Կազմակերպությունը յոթներորդ թագավորությունն է, որը Հայտնություն տասնյոթում ներկայացված է որպես տասը թագավորներ, և տասը թագավորների դաշնակցությունը համաձայնում է իր յոթներորդ թագավորությունը մեկ խորհրդանշական ժամով տալ պապական գազանին:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար, տասը թագավորներ են, որոնք դեռ թագավորություն չեն ստացել, այլ իշխանություն են ստանում իբրև թագավորներ՝ մեկ ժամ գազանի հետ: Սրանք մեկ միտք ունեն և իրենց գործությունն ու իշխանությունը տալիս են գազանին: Սրանք պատերազմ պիտի մղեն Գառի դեմ, և Գառն էլ պիտի հաղթի նրանց, որովհետև նա տերերի Տերն է և թագավորների Թագավորը, և նրանք, որ նրա հետ են, կոչված են, ընտրյալ և հավատարիմ: Հայտնություն 17:12–14.

Այդ տասը թագավորները ներկայացված են երրորդ և չորրորդ համարներով, ինչպես նաև Ալեքսանդր Մակեդոնացու վերելքի և անկման պատմությամբ, որը չորրորդ դարում իրագործեց այդ համարները: Հունաստանը աստվածաշնչյան մարգարեության երրորդ թագավորությունն է և վիշապի խորհրդանիշն է՝ վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռամիության մեկ երրորդը: Խաչի վրա «Հրեաների Թագավոր» պատգամը արձանագրվեց երբայերեն, լատիներեն և հունարեն՝ ներկայացնելով հրեաներին, հռոմեացիներին և մյուս ազգերից եղող բազմություններին, որոնք Ջատկի ժամանակ Երուսաղեմում պիտի լինեին: Հույները ներկայացնում են վիշապին, հռոմեացիները ներկայացնում են գազանին, իսկ հրեաները՝ սուտ մարգարեին:

Տասնմեկերորդ գլխի առաջին չորս համարները նույնացնում են այն երկրային վիշապային իշխանության վախճանը, որը պապական իշխանության հետ պոռնկանում է, երբ մարդկային փորձաշրջանը փակվում է: Երրորդ և չորրորդ համարները նույնացնում են երկրային վիշապային իշխանության վերջին դրսևորման վերջնական վերելքն ու անկումը: Այս համարները համադրվում են վերջին վեց համարների հետ,

որոնք նույնացնում են այն գազանի վախճանը, որը պոռնկանում է երկրի թագավորների հետ: Տասնմեկերորդ գլխի սկիզբն ու ավարտը նույնացնում են այն պատմությունը, որտեղ Աստծո թշնամիները հասնում են իրենց վախճանին՝ առանց որևէ օգնականի: Առաջին չորս համարները, համադրվելով վերջին վեց համարների հետ, այդպիսով կրում են Տասը պատվիրանների խորհրդանշությունը՝ առաջին չորս պատվիրանների մի տախտակով և վերջին վեց պատվիրանների մի տախտակով, միաժամանակ խորհրդանշելով նաև փորձություն՝ տասը թվով:

Առաջին չորս համարները ներկայացնում են մի սկիզբ, որը պատկերում է վախճանը՝ միաժամանակ հաստատելով, որ պատգամը սկսվում է «վերջի ժամանակում»՝ 1989 թվականին: Այս համարները ներկայացնում են 1989 թվականից մինչև մարդկային փորձաշրջանի ավարտը և, հետևաբար, ամփոփում են վերջին վեց համարների պատգամը, որոնք այն գիտության աճն են, որ բացվեց 1989 թվականին և նույնացնում է փորձաշրջանի ավարտի հետ կապված իրադարձությունները:

Այս համարները տալիս են մարգարեական հենքը՝ ճանաչելու համար, որ 1989 թվականից սկսած լինելու էր ընդհանուր թվով ութ նախագահ, որոնցից ութերորդը լինելու էր նախորդ յոթ նախագահներից, այսպիսով հատվածը կապելով այն հանելուկի հետ, ըստ որի՝ ութերորդը յոթից է, ինչը մարգարեական բնութագիր է, որ վերջին օրերում ներկա ճշմարտությունն է:

Այն թեման, որ կարելի է հասկանալ այս համարներից, այն է վիշապի գործության վերջնական կործանումը, որը պոռնկանում է Տյուրոսի պոռնիկի հետ: Պոռնիկը պոռնկանում է երկրի բոլոր թագավորների հետ, սակայն ինչպես հին Ֆրանսիան դարձավ կաթոլիկ եկեղեցու անդրանիկը, երբ Կլովիսը 496 թվականին իր գահը նվիրեց պապականությանը, այնպես էլ Միացյալ Նահանգների երկրի գազանը Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ նույնպես կլինի առաջինը թագավորներից, որ կպոռնկանա պոռնիկի հետ: Ինչպես վերջին վեց համարներում, առաջին չորս համարները ևս նույն կերպ նշում և շեշտում են այն բոլոր երեք գործությունները, որոնք աշխարհը տանում են դեպի Արմազեդոն, սակայն առաջին չորս համարների թեման վիշապի գործությունն է, որը ներկայացված է Հունաստանով և Ալեքսանդր Մակեդոնացով:

Ռեյգանը սկիզբ դրեց ութ նախագահների այն ընթացքին, որը այժմ հասցրել է ութ նախագահներից վերջինին: Ութերորդ նախագահը Միացյալ Նահանգներում կկանգնեցնի գազանի պատկերը և կկիրառի կիրակնօրյա օրենք, մինչև ժամանակ նաև միջնորդելով ու կազմակերպելով մի կարգավորում, որով ինքը կդառնա Միավորված ազգերի կազմակերպության գլուխը, որը հենց այդ պահին, արմատական իսլամի աճող պատերազմականության լուծման պատրվակով, կմտնի համաշխարհային եկեղեցի-պետություն հարաբերության մեջ:

Ամերիկայի Միացյալ Նահանգների անցումը, որը Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանն է, Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունից դեպի Աստվածաշնչյան մարգարեության յոթերորդ թագավորության գլուխը, միաժամանակ ավարտին հասցնելով Աստվածաշնչյան մարգարեության ութերորդ

թագավորության հետ անօրինական հարաբերությունը, պատկերված է առաջին համարից, որը մատնանշում է 1989 թվականը, այն նախագահների միջոցով, որոնք առաջնորդում են դեպի Միացյալ Նահանգներում կիրականորյա օրենքը, և ապա անմիջապես նույնացնում է վեր կենող հզոր թագավորին: Այդ հզոր թագավորը Թրամփն է, որը ստանձնում է վերահսկողությունը Միավորված ազգերի կազմակերպության նկատմամբ, որի կազմաքանդման ընթացքն այժմ նա առաջ է տանում՝ իր պահանջներից առաջ:

Երկրորդ տող

Հինգերորդից իններորդ համարները ներկայացնում են հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև պատերազմի առաջին հիշատակումն ու կետ առ կետ պատկերավոր ներկայացումը, որը ամբողջ գլուխը գործածում է որպես հիմնական մարգարեական խորապատկեր: Հինգերորդ համարը շարադրում է այս հատվածի թեման:

Եվ հարավի արքան պիտի զորանա, նաև նրա իշխաններից մեկը. և նա պիտի զորանա նրանից առավել ու պիտի տիրի. նրա տիրապետությունը մեծ տիրապետություն պիտի լինի: Դանիել 11:5:

Այս խոսքում ներկայացված են Պտղոմեոս Ա Սոտերը և Մելևկոս Ա Նիկատորը: Երկուսն էլ Ալեքսանդրի թագավորության «Դիադոքոսների» (նշանակում է՝ ժառանգորդ) չորս մասերից մեկն էին: Մելևկոսը տասնմեկերորդ գլխի առաջին «հյուսիսի թագավորն» է, և, հեթանոսական Հռոմի, պապական Հռոմի և ժամանակակից Հռոմի հետ ունեցած համապատասխանությամբ, Մելևկոսը մարգարեական հյուսիսի թագավոր հաստատվեց միայն երեք հիմնական հաղթանակներից կամ վճռորոշ իրադարձություններից հետո՝ մ.թ.ա. 312 թվականին Բաբելոնի վերագրավումը, մ.թ.ա. 301 թվականին Իփսոսի ճակատամարտը, և մ.թ.ա. 281 թվականին Կորուպեդիումի ճակատամարտը: Այս շարժումները պարտության մատնեցին նրա գլխավոր մրցակիցներին, ընդարձակեցին նրա կայսրությունը և ամրապնդեցին նրա գերիշխանությունը տարածաշրջանում:

Երկրորդ գիծը սկսվում է հյուսիսի և հարավի թագավորների նույնացմամբ՝ ի տարբերություն Ալեքսանդրի բաժանված թագավորության մյուս հաջորդներից (Դիադոքոսներից) որևէ մեկի: Այն սկսվում է այն նույնացմամբ, որ հյուսիսի թագավորը զորություն է ստանում միայն երեք նվաճումներից հետո: Ապա, Ալեքսանդրի մահից հետո իշխանության համար մղվող պայքարի պատմության մեջ, որը բացվում է վեցերորդից իններորդ համարներում, նույնացվում է մի ժամանակաշրջան, որն ավարտվում է հյուսիսի թագավորի տապալմամբ՝ հարավի թագավորի ձեռքով: Սա տասնմեկերորդ գլխում երեք դեպքերից առաջինն է, երբ հարավի թագավորը հաղթում է հյուսիսի թագավորին: Դրանք գլխի ներսում տալիս են երեք ներքին վկայություններ, որոնք հստակորեն հաստատում են այն պատմության հանգրվանները, որ տանում են դեպի հյուսիսի թագավորի նկատմամբ հարավի թագավորի հաղթանակը:

Եվ հարավի թագավորը պիտի գորանա, ինչպես և նրա իշխաններից մեկը. և սա պիտի գորանա նրանից առավել և տիրապետություն պիտի ունենա. նրա տիրապետությունը մեծ տիրապետություն պիտի լինի: Եվ տարիների վերջում նրանք իրար պիտի միանան, որովհետև հարավի թագավորի դուստրը պիտի գա հյուսիսի թագավորի մոտ՝ հաշտություն հաստատելու համար. բայց նա բազկի զորությունը չի պահպանի, և նա էլ կանգուն չի մնա, ոչ էլ նրա բազուկը. այլ նա պիտի մատնվի, և նրան բերողները, և նրան ծնողը, և նա, ով այդ ժամանակներում նրան զորացնում էր: Բայց նրա արմատների շառավղից մեկը պիտի էլնի նրա տեղում, որը պիտի գա բանակով և պիտի մտնի հյուսիսի թագավորի ամրոցը, և պիտի գործի նրանց դեմ ու պիտի հաղթի: Եվ նրանց աստվածներին էլ, նրանց իշխաններին հետ, և նրանց արծաթե ու ոսկե թանկագին անոթներով, գերի պիտի տանի Եգիպտոս. և նա հյուսիսի թագավորից ավելի տարիներ պիտի հարատևի: Այսպես հարավի թագավորը պիտի գա իր թագավորությունը և պիտի վերադառնա իր երկիրը: Դանիել 11:5-9:

Այդ համարների պատմական իրականացումը տալիս է այն օրինակը, որով մարգարեականորեն պետք է իրականացվեն երեսունմեկից մինչև քառասուն համարներում նշված պապական իշխանության հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, ինչպես նաև տասնմեկերորդ համարի կատարման մարգարեական օրինակը, որն առաջին անգամ իրականացավ մ.թ.ա. 217 թվականին՝ Ռաֆիայի ճակատամարտում: Այդ երեք վկաները բացահայտում են ուկրաինական պատերազմի այն բնութագրերը, որտեղ Պուտինը՝ հարավի վերջին թագավորը, կհաղթի հյուսիսի պապական թագավորի վստահված բանակին:

Մարգարեական պատմության երկրորդ գծի թեման այն է, թե ինչպես է 1798 թվականին մահաբեր վերքը հասցվում պապականությանը, ինչպես ներկայացված է հինգից ինը համարներում և տասնմեկերորդ համարի Րաֆիայի ճակատամարտում: Հարավի թագավորը, որը Եգիպտոսն է, վիշապի զորությունն է:

Մարդո՛ւ որդի, քո երեսը դարձրո՛ւ ընդդեմ Եգիպտոսի թագավոր Փարավոնի, և մարգարեացի՛ր նրա դեմ և ամբողջ Եգիպտոսի դեմ. խոսի՛ր և ասա՛. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա ես քո դեմ եմ, ո՛վ Փարավոն, Եգիպտոսի թագավոր, այն մեծ վիշապ, որ պառկած է իր գետերի մեջտեղում, և ասել է. «Իմ գետը իմն է, և ես այն ինձ համար եմ ստեղծել»: Եզեկիել 29:2, 3.

Տասնմեկերորդ գլխում հարավի թագավորի՝ հյուսիսի թագավորի վրա գերիշխելու երեք պատկերավոր ներկայացումները միավորվում են՝ բացահայտելու համար հյուսիսի թագավորի վերջնական անկումը քառասունհինգերորդ համարում:

Եվ նա իր պալատի վրանները պիտի տնկի ծովերի միջև՝ փառավոր սուրբ լեռան վրա. բայց նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք նրան օգնության չի հասնի: Դանիել 11:45.

Տասնմեկերորդ գլխում կան երեք գծեր, որոնք ցույց են տալիս, որ հարավի թագավորը հաղթում է հյուսիսի թագավորին, սակայն երբ հյուսիսի թագավորը հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի իր օգնության, դա այնքան ակնհայտ չէ: Բայց

Հայտնության գիրքը նույնականացնում է, որ վիշապի իշխանությունն է, որ նրան կործանում է՝ ուտելով նրա մարմինը և այրելով նրան կրակով: Երբ վիշապի իշխանությունը ճանաչվում է Հայտնության գրքից, մենք կարող ենք տեսնել այն թագավորներին, որոնք նաև վիշապն են և նաև հարավի թագավորը, որոնք պատրաստվում են կործանել հյուսիսի թագավորին քառասունհինգերորդ համարում: Գլխում կան երեք անմիջական վկաներ, որոնք բոլորն էլ վկայում են իրենց կատարյալ կատարման մասին, ինչպես ներկայացված է Դանիելի և Հայտնության գրքերի փոխկապակցությամբ:

Հյուսիսի ժամանակակից պապական թագավորը քառասունհինգերորդ խոսքում հասնում է իր վախճանին՝ առանց որևէ մեկի օգնության, և Հայտնության գիրքը ցույց է տալիս, թե ինչպես է պապական իշխանությունը հասնում իր վախճանին վիշապային իշխանության ձեռքով:

Եվ այն տասը եղջյուրները, որ տեսար գազանի վրա, սրանք պիտի ասեն պոռնիկին, և պիտի ամայի ու մերկ դարձնեն նրան, և պիտի ուտեն նրա մարմինը, և նրան կրակով պիտի այրեն: Որովհետև Աստված նրանց սրտերի մեջ դրել է կատարելու Իր կամքը, միաբան լինելու և իրենց թագավորությունը գազանին տալու, մինչև որ Աստծու խոսքերը կատարվեն: Հայտնություն 17:16, 17.

Տասը թագավորները կրակով այրում են պապական հյուսիսի թագավորին և ուտում են նրա մարմինը: Վերջին օրերի թագավորները վիշապի գորությունն են:

«Թագավորները, իշխանավորները և կառավարիչները իրենց վրա դրել են նեոի դրոշմը և ներկայացվում են որպես այն վիշապը, որ գնում է պատերազմելու սրբերի դեմ՝ նրանց դեմ, ովքեր պահում են Աստծո պատվիրանները և ունեն Հիսուսի հավատը: Իրենց թշնամությամբ Աստծո ժողովրդի նկատմամբ նրանք իրենց ցույց են տալիս մեղավոր նաև Բարաբբային Քրիստոսի փոխարեն ընտրելու մեջ»:
Testimonies to Ministers, 38.

Տասը թագավորները վիշապի իշխանությունն են, որը ներկայացված է նաև Հունաստանի թագավորությամբ և Ալեքսանդրով: Այդ թագավորները հարավի թագավորներ են, որովհետև ներկայացված են Եգիպտոսի թագավոր փարավոնով: Նրանք պիտի ուտեն նրա մարմինը, որովհետև նրանք նաև այն մարգարեական «շներն» են, որոնց սաղմոսերգուն կոչում է «չարագործների ժողովք»:

Որովհետև շները ինձ շրջապատեցին, չարագործների ժողովքը պաշարեց ինձ. ծակեցին իմ ձեռքերն ու իմ ոտքերը: Կարող եմ հաշվել իմ բոլոր ոսկորները. նրանք նայում ու դիտում են ինձ: Իմ հանդերձները բաժանում են իրար մեջ, և իմ պատմուճանի վրա վիճակ են գցում: Սաղմոս 22:16–18.

Պապությունն է հյուսիսի թագավորը քառասունհինգերորդ համարում, և պապությունն է ներկայացված Հեզաբելով Թյատիրայի եկեղեցում:

Բայց քո դեմ մի քանի բան ունեմ, որովհետև թույլ ես տալիս այդ Հեզաբել կնոջը, որ իրեն մարգարեուհի է կոչում, ուսուցանել և մոլորեցնել Իմ ծառաներին՝

պոռնկություն գործելու և կոռուքերին զոհված բաներ ուտելու: Եվ ես նրան ժամանակ տվեցի, որ ապաշխարի իր պոռնկությունից, բայց նա չապաշխարեց: Ահա, նրան անկողին պիտի գցեմ, և նրանց, որ նրա հետ շնություն են գործում, մեծ նեղության մեջ, եթե չապաշխարեն իրենց գործերից: Հայտնություն 2:20–22:

Հեգաբելի դատաստանը իրականացվում է, երբ նրան շները ուտում են:

Եվ նաև Հեգաբելի մասին Տերը խոսեց՝ ասելով. «Շները պիտի ուտեն Հեգաբելին Հեգրայելի պարսպի մոտ»: Գ Թագաւորաց 21:23.

Շները հեթանոսական Հռոմն են՝ վիշապային իշխանությունը, որովհետև հենց հեթանոսական Հռոմն էր, որ խաչեց Քրիստոսին:

«Խաչի վրա Քրիստոսի կրած տառապանքների մեջ մարգարեությունը կատարվեց: Խաչելությունից դարեր առաջ Փրկիչը նախապես հայտնել էր, թե ինչպիսի վերաբերմունքի էր Ինքը ենթարկվելու: Նա ասաց. «Շներն ինձ շրջապատեցին. չարագործների ժողովը պաշարեց ինձ. ծակեցին իմ ձեռքերն ու իմ ոտքերը: Կարող եմ հաշվել իմ բոլոր ոսկորները. նրանք նայում ու հառաչում են ինձ վրա: Բաժանում են իմ զգեստները իրար մեջ, և վիճակ են գցում իմ պատմուճանի վրա»: Սաղմոս 22:16–18: Նրա զգեստների վերաբերյալ մարգարեությունը իրականացավ առանց Խաչվածի թե՛ բարեկամների, թե՛ թշնամիների խորհրդի կամ միջամտության: Նրա հագուստը տրվեց այն զինվորներին, որոնք նրան խաչ էին բարձրացրել: Քրիստոս լսում էր մարդկանց վիճաբանությունը, երբ նրանք իրար մեջ բաժանում էին զգեստները: Նրա պատմուճանը ամբողջովին հյուսված էր, առանց կարի, և նրանք ասացին. «Սա չպատռենք, այլ դրա համար վիճակ գցենք, թե ումը պիտի լինի»»: The Desire of Ages, 746.

Տասը թագավորները, որոնք շներն են, որոնք ամբարիշտների ժողովքն են, որոնք Հունաստանն ու Եգիպտոսն են, նույնպես պիտի այրեն պոռնիկին կրակով:

Եվ որևէ քահանայի դուստրը, եթե պոռնկանալով պղծի իրեն, նա պղծում է իր հորը. կրակով պիտի այրվի: Ղևտական 21:9:

Տասը թագավորները մարմնավաճառին կրակով այրում են, որովհետև նա դավանում է, թե քրմուհի է, բայց մարմնավաճառ է:

Եվ այն օրը պիտի լինի, որ Տիրոսը պիտի մոռացվի յոթանասուն տարի՝ մեկ թագավորի օրերի համեմատ. յոթանասուն տարվա ավարտից հետո Տիրոսը պիտի երգի ինչպես պոռնիկը: Վերցրո՜ւ քնար, շրջի՛ր քաղաքով, ո՞վ մոռացված պոռնիկ, քաղցր եղանակ հանի՛ր, շատ երգեր երգի՛ր, որպեսզի քեզ հիշեն: Եվ պիտի լինի, որ յոթանասուն տարվա ավարտից հետո Տերը պիտի այցելի Տիրոսին, և նա պիտի դառնա իր վարձքին ու պիտի պոռնկություն անի աշխարհի երեսի վրա գտնվող բոլոր թագավորությունների հետ: Եսայիա 23:15–17.

Հինգերորդից իններորդ համարներում, ինչպես նաև երեսունմեկերորդից քառասուներորդ համարներում, մենք գտնում ենք վկայություն այն մասին, որ պապականությունն իր վախճանին է հասնում վիշապային իշխանության ձեռքով: Այս

սկզբունքը ներկայումս ևս կատարվում է ուկրաինական պատերազմի մեջ: Այս երեք վկաները մեզ հայտնում են, որ երբ հյուսիսի թագավորը քառասունհինգերորդ համարում հասնի իր վախճանին՝ առանց մեկը լինի նրան օգնելու, վիշապը պիտի ուտի նրա մարմինը և այրի նրան կրակով: Երեք վկաների հիման վրա վիշապի այդ գործողության շարժառիթների մեջ պիտի ներառվի խախտված ուխտը:

Հինգերորդից իններորդ համարներում երկրորդ Ասորական պատերազմը ավարտվեց մ.թ.ա. 253 թվականին կնքված պայմանագրով: Պատերազմը սկսվել էր մ.թ.ա. 260 թվականին, և երկրորդ Ասորական պատերազմի յոթերորդ տարում խաղաղության պայմանագիր ձեռք բերվեց այն բանի միջոցով, որ հարավի թագավորը մի աղջիկ տվեց հյուսիսի թագավորին, որպեսզի նա ամուսնանա հարավի թագավորի աղջկա հետ և ամուսնական դաշինքի միջոցով խաղաղություն հաստատվի: Ամուսնությունից յոթ տարի անց՝ մ.թ.ա. 246 թվականին, հյուսիսի թագավորը մի կողմ դրեց հարավային հարսին և վերականգնեց իր առաջին կնոջը, որին մի կողմ էր դրել, երբ ամուսնացել էր եգիպտական արքայադստեր հետ: Հարավի թագավորի՝ հյուսիսային թագավորությունն ներխուժելու և հյուսիսի թագավորին գերելու շարժառիթը խախտված պայմանագիրն էր:

Խախտված դաշինքը նախապատկերում էր 1797 թվականի խախտված Տոլենտինոյի դաշնագիրը, որը Նապոլեոնին առիթ տվեց 1798 թվականին գերի վերցնելու պապին, ինչպես Պտղոմեոսը արել էր Սելևկոսի հետ մ.թ.ա. 246 թվականին: Երբ Պտղոմեոս III-ը Սելևկոս II-ի հյուսիսային Սելևկյան տերության նկատմամբ իր հաղթանակից հետո վերադարձավ Եգիպտոս, նա այնքան շատ գանձեր բերեց իր հետ Եգիպտոս, որ եգիպտացիները Պտղոմեոս III-ին տվեցին «Եվերգետես» (նշանակում է՝ Բարեգործ) տիտղոսը՝ երկար տարիներից հետո նրանց «գերի աստվածներին» վերականգնելու համար:

Բայց նրա արմատների ճյուղից մեկը պիտի կանգնի նրա փոխարեն, որը պիտի գա գորքով, պիտի մտնի հյուսիսի թագավորի բերդը, պիտի գործի նրանց դեմ և պիտի հաղթի. Եվ պիտի գերեվարի ու Եգիպտոս տանի նաև նրանց աստվածներին, նրանց իշխանների հետ, և նրանց արծաթե ու ոսկե թանկագին անոթներով. և նա հյուսիսի թագավորից ավելի տարիներ պիտի ապրի: Դանիել 11:7, 8.

Երբ Նապոլեոնը 1798 թվականին պապին գերեվարեց, նա հափշտակեց Վատիկանի գանձերը և դրանք Ֆրանսիա բերեց, ինչպես նախապատկերված էր Պտղոմեոս Գ-ի կողմից, որը գանձեր վերցրեց և նաև Սելևկոս Բ-ին տարավ ետ՝ Եգիպտոս, որտեղ Սելևկոս Բ-ը մահացավ՝ ձիուց ընկնելով: Մա նախապատկերում էր, որ Նապոլեոնը 1798 թվականին գազանից հեռացրեց պապականությունը, և 1799 թվականին տեղի ունեցած պապի մահը: Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում պապականությունը այն կինն է, որ նստած է գազանի վրա, և Սելևկոսի պարտությունը, գերությունը և դրան հաջորդած մահը՝ ձիուց ընկնելով, նախապատկերում են, որ Նապոլեոնը վերացրեց պապականության քաղաքացիական իշխանությունը (որը Հայտնության տասնյոթերորդ գլխում ներկայացված է որպես գազան):

Եվ նա ինձ Հոգով տարավ անապատը. և ես տեսա մի կին, որ նստած էր կարմիր գույնի մի գազանի վրա, լի հայհոյության անուններով, որն ուներ յոթ գլուխ և տասը եղջյուր: ... Եվ հրեշտակն ասաց ինձ. «Ինչո՞ւ զարմացար: Ես քեզ կասեմ կնոջ գաղտնիքը և այն գազանի գաղտնիքը, որ կրում է նրան, որ ունի յոթ գլուխ և տասը եղջյուր»: ... Եվ այն կինը, որին տեսար, այն մեծ քաղաքն է, որ թագավորում է երկրի թագավորների վրա: Հայտնություն 17:3, 7, 18.

Հինգերորդից իններորդ համարները ներկայացնում են տասնմեկերորդ գլխում հյուսիսի և հարավի թագավորների միջև պատերազմի սկիզբը: Հինգերորդ համարը հաստատուն հենակետ է տալիս Հռոմին՝ որպես հյուսիսի թագավորի, որովհետև ցույց է տալիս, որ հյուսիսի թագավորը պիտի նվաճեր երեք աշխարհագրական տարածքներ, նախքան գերիշխան կերպով իշխելը: Այդ համարները տալիս են մարգարեական կառուցվածքը, որը ներկայացնում է մի ժամանակաշրջան, երբ հյուսիսի թագավորը իշխում է, սակայն գալիս է իր վախճանին: Սա հենց տասնմեկերորդ գլխի բուն նախադրյալն ու խոստումն է: Այս շարքի թեման հյուսիսի պապական թագավորի մահաբեր վերքն է, կամ, ինչպես ասում է քառասունհինգերորդ համարը, «և նա պիտի հասնի իր վախճանին, և ոչ ոք նրան օգնող չի լինի»: Այս ճշմարտությունը վերջին օրերում ներկա ճշմարտություն է:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում: